

Arrest

**nr. 54 139 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 april 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op X trad verzoekster in Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster diende op 21 oktober 2008 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd op 17 november 2008 ingewilligd.

1.3. Verzoekster kwam op 18 december 2008 het Rijk binnen en meldde zich op 6 januari 2009 aan bij de gemeentelijke diensten te Stekene met het oog op haar inschrijving. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 met een geldigheidsduur van vijfenveertig dagen.

1.4. De echtgenoot van verzoekster verklaarde op 26 januari 2009 aan de politiediensten (PV nr. DE. L3.000388/2009) dat hij het huwelijk dat hij aanging met verzoekster beschouwde als een schijnhuwelijk en dat hij niet met verzoekster samenleefde.

1.5. Verzoekster werd op 19 maart 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van haar huwelijk met een Belgische man.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 16 april 2009 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 28 oktober 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (Y. A. F.), geboren te Gemerek, op 01.04.1990, van Turkse nationaliteit,

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens Art. 42 quater, § 1, 4 van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene in Stekene verblijft en haar echtgenoot in Sint-Niklaas.

Op 06.04.2009 verleende Dhr. L. Van Den Bossche, Procureur des Konings van Dendermonde, negatief advies inzake het huwelijk van betrokkene en haar echtgenoot 'Het betreft een gearrangeerd huwelijk afgesloten op 29 juli 2008 te Sivas (Turkije). Partijen zagen elkaar voor het eerst pas vijf dagen voor het huwelijk. Twee dagen na het huwelijk vertrok (Y. S.) reeds naar België. Op 18 december 2008 kwam (Y. A.) naar België.

Partijen hebben amper een tweetal weken samengewoond. Eens in België had (Y. S.) zich bedacht en wil verder gaan met zijn huidige Belgische vriendin."

Er is geen gezamenlijke vestiging en dus heeft betrokkene geen recht op verblijf."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"Er was nooit enige twijfel over het huwelijk tussen verzoekster en de heer (Y. S.)(stuk 3).

Volksvertegenwoordiger Veli Yuksel legde bij schrijven dd. 13/09/2010 - na de vraag tot herinschrijving voor de beslissing - de situatie van verzoekster uit en verzocht om een positieve beslissing.

In antwoord op zijn schrijven ontving hij een brief van de Adviseur-Generaal F. SIMON waarin hij meedeelde dat hij een gunstig gevolg kon geven aan het verzoek van de heer YÜKSEL. Op 20/09/2010 zouden zijn diensten instructies verstuurd hebben naar het gemeentebestuur van Lokeren om verzoekster terug in te schrijven in het vreemdelingenregister. Verzoekster zou terug in het bezit gesteld worden van een F-kaart.

Echter, op 20/09/2010 werd klaarblijkelijk ook een negatieve beslissing genomen door dezelfde instantie! Begrijp wie begrijpe kan...

Deze beslissingen werden beide verzonden naar de gemeente Lokeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De beslissingen zijn weinig consistent en doen blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. In casu stelt deze vraag zich duidelijk aangezien dezelfde instantie op dezelfde dag in hetzelfde dossier tot een andere beslissing komt.

Het is bovendien ook onredelijk dat verzoekster maar op 28/10/2010 kennis krijgt van een beslissing van 16/04/2009. Dit is maar dan anderhalf jaar later! Verzoekster bouwde intussen een hechte band op met haar schoonfamilie en vrienden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk tekort geschoten in zijn zorgvuldigheid- en redelijkheidplicht."

2.1.2. Verweerder antwoordt dat de kritiek van verzoekster gericht is tegen de beslissing van 20 september 2010 en geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissing. Hij betoogt dat het middel derhalve ten dele onontvankelijk is. Hij stelt daarnaast dat het gegeven dat verzoekster pas maanden nadat de bestreden beslissing werd genomen kennis kreeg van deze beslissing niets afdoet aan de correctheid ervan.

2.1.3. De Raad merkt allereerst op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verzoekster toont door te stellen dat verweerder, nadat de bestreden beslissing werd genomen, een aantal handelingen stelde die zij omschrijft als "*weinig consistent*" en die volgens haar blijken geven "*van een vluchtige en nonchalante houding*" niet aan dat de bestreden beslissing zelf op onzorgvuldige wijze of in strijd met het redelijkheidsbeginsel werd genomen.

Voorts moet worden gesteld dat uit de door partijen neergelegde stukken blijkt dat op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam de echtgenoot van verzoekster had aangegeven een nieuwe relatie te hebben en niet meer met verzoekster samen te leven. Het is, gelet op deze vaststellingen, niet strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel om te besluiten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de gehuwden en om, gelet op artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Het gegeven dat de bestreden beslissing pas anderhalf jaar nadat zij werd genomen aan verzoekster ter kennis gebracht laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing met miskenning van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel tot stand kwam. Er dient ten overvloede op gewezen te worden dat het gegeven dat de bestreden beslissing pas na het verstrijken van verscheidene maanden aan verzoekster kon betekend worden samenhangt met het feit dat verzoekster naliel de wijziging van haar verblijfplaats aan het bestuur kenbaar te maken wat ertoe leidde dat zij ambtshalve werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters.

De grieven die verzoekster verder lijkt te willen ontwikkelen tegen andere door verweerder genomen beslissingen is, los van de vraag of de bekritiseerde akten aanvechtbare rechtshandelingen zijn, niet dienend, nu deze niet het voorwerp uitmaken van voorliggend beroep.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskenning van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel betoogt verzoekster dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden werd.

Zij stelt in dit verband het volgende:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen."

De aangevochten beslissing is reeds voorbijgestreefd daar verzoekster enkel nu gescheiden leeft van

haar echtgenoot omdat hij zijn legerplicht in Turkije aan het vervullen is.

De aangevochten beslissing houdt geen rekening met deze omstandigheden.”

2.2.2. Verweerder repliceert dat de determinerende motieven in de bestreden beslissing zijn opgenomen.

2.2.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster door te beweren dat haar situatie gewijzigd is nadat de bestreden beslissing genomen werd niet aantoonbaar dat verweerder tekort gekomen is aan zijn verplichting om zijn beslissing te motiveren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert bovendien dat de motieven in feite en in rechte duidelijk zijn weergegeven en dat deze verzoekster toelaten te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing is genomen, zodat zij heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar toelichting bij het middel luidt als volgt:

“Verzoeker huwde op 29 juli 2008 met de heer (Y. S.), van Belgische nationaliteit.

De oprechtheid van het huwelijk van verzoekster werd dus nooit door de Belgische autoriteiten in vraag gesteld.

Verzoekster heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Alle controles waren positief en het volstaat de situatie op heden te laten controleren om vast te stellen dat het een zeer gelukkig echtpaar betreft.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene.

‘Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.’ (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, enkel op grond van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot op dit ogenblik niet

samenwonen;

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing."

2.3.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het feit dat de raadsman van verzoeker op 30 april 2009 meedeelde dat verzoekster en haar echtgenoot zich verzoenden en dat de echtscheidingsprocedure werd stopgezet geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er voorheen geen gezamenlijke vestiging was tussen de echtelieden. Hij betoogt verder dat uit de stukken van verzoekster niet kan afgeleid worden dat zij weer samenwoont met haar echtgenoot en wijst erop dat deze laatste sedert 5 augustus 2009 in Turkije is om er zijn legerdienst te vervullen.

2.3.3. De Raad kan slechts herhalen dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing genomen werd. Aangezien niet blijkt dat er op dat ogenblik sprake was van enig gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot kan verzoekster niet voorhouden dat de bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals vervat in artikel 8, eerste lid, van het EVRM, schendt. Daar geen gezinsleven kon worden vastgesteld kan ook niet besloten worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven en diende verweerder geen belangenafweging op dit vlak te voorzien.

In de mate dat verzoekster stelt dat zij zich intussen met haar echtgenoot verzoend heeft moet tevens worden aangegeven dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een nieuwe aanvraag tot het bestuur te richten om, gelet op de nieuwe situatie, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

"De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig, gezien verzoekster voor lange tijd, gescheiden zal worden van haar echtgenoot die een verblijfsrecht in België he(eft) en niet k(an) gedwongen worden om samen met haar het grondgebied te verlaten.

Door een zo verstrekende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen, nl. de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het gezinsleven van verzoekster en van haar echtgenoot, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden."

2.4.2. Verweerder licht toe dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster ingevolge de bestreden beslissing van haar echtgenoot gescheiden is, maar dat de scheiding het gevolg is van het feit dat haar echtgenoot zijn legerdienst in Turkije vervult.

2.4.3. De Raad benadrukt dat verzoekster naar België afreisde met het doel haar echtgenoot te vervoegen, zodat het niet als onredelijk of disproportioneel kan beschouwd worden om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen toen kwam vast te staan dat deze doelstelling, gelet op de houding van haar echtgenoot die aangaf de relatie niet te willen bestendigen, niet kon bereikt worden. Door aan te geven dat haar echtgenoot zijn houding intussen veranderd heeft toont zij niet aan dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel miskend werd door verweerder die, zoals reeds gesteld bij de bespreking van de voorgaande middelen, enkel rekening kon houden met de situatie zoals deze bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan

leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK